

Phần 3

Chương 7

Mạn Lôi Đặc Sâm là khách sạn năm sao của Mạc gia, ngay từ lúc còn bé Mạc Ngôn đã bị Mạc gia tuyển định làm người thừa kế của gia tộc, Mạn Lôi Đặc Sâm là do chính Mạc Ngôn một tay tiếp quản.

Sau đó Mạc Ngôn đã dứt khoát chính đốn và cải cách Mạn Lôi Đặc Sâm, tiến cử nhà quản lý khách sạn Jake nổi tiếng trong nước để quản lý các hoạt động của khách sạn, trang hoàng sang trọng cùng với mỹ thực nổi tiếng đã giữ lại cho Mạn Lôi Đặc Sâm nhiều khách quen, hấp dẫn càng nhiều khách hàng hơn. Thành phố C là thành phố ven biển, là một thành phố trung chuyển mậu dịch trong và ngoài nước, là một quần thể khách hàng thương vụ rộng lớn, Mạn Lôi Đặc Sâm với chất lượng phục vụ của nó, mỹ thực độc đáo, trang thiết bị đầy đủ, đã trở thành một khách sạn đứng bậc nhất trong lĩnh vực ẩm thực ở thành phố C. Nói tóm lại, Mạn Lôi Đặc Sâm là một khách sạn lớn với quy mô lớn.

Mạc Ngôn lái xe không nhanh, trên gương mặt không hề gợn sóng lại tụ tập ngày càng nhiều hàn khí, làm cho người ta không khỏi né tránh.

Mạc Từ ở phía sau nhìn trong gương thấy anh trai không ngừng phóng ra hàn khí, võ võ ngực, biết rõ đó là điềm báo anh trai tức giận, trên đường đi liền trầm mặc không nói, không dám tiến lên đáp chuyện.

Đợi cho đến lúc Mạc Từ cùng Mạc Ngôn đến được Mạn Lôi Đặc Sâm, thì đã qua hai mươi phút.

Tại cửa ra vào Mạn Lôi Đặc Sâm tụ tập không ít người. Bảo vệ khách sạn không ngừng cố gắng giữ trật tự ở hiện trường, nhưng lại vô lực ngăn cản đám người dần dần vây tụ lại.

Mạc Ngôn không kịp đem xe hơi đỗ ở bãi đỗ xe, hung hăng đóng cửa xe lại, vài bước đi vào, cố sức đẩy nhóm người vây xem. Mạc Từ thấy thế, từ ghế ngồi phía sau chuyển lên ngồi ghế lái, tay chân lạnh lẽo đem xe hơi đỗ vào bãi đỗ xe khách sạn, rồi vội vàng chen vào đám người.

Quản lý đại sảnh mang mắt kính trên trán thấm mồ hôi không ngừng khom người, nhìn thấy Mạc ngôn đến, thoáng nhẹ nhàng thở ra, cung kính đón chào:

“Tổng giám đốc, ngài đã tới.” Nói xong liền chỉ hướng nhóm người còn đang gây chuyện trong đại sảnh.

“Tổng giám đốc, có hai vị khách tham gia hoạt động “Thử vị” của khách sạn, tiếp đó có một vị tiên sinh nói ra trước được phối liệu của món chính, một vị tiên sinh khác muộn hơn nói ra thành phần phối liệu, bởi vì phiếu thử cơm khuyến mãi chỉ có một, chúng tôi như cũ theo thứ tự đưa phiếu thử cơm khuyến

mãi của Bạch Vân cho vị tiên sinh trả lời trước, nên vị tiên sinh còn lại không phục, bởi vậy đã xảy ra tranh chấp.”

Các nhân viên an ninh thấy ông chủ đã đến, cũng xuất ra toàn bộ khí lực giữ gìn trị an hiện trường, vây lại tiến lên, hợp lại cùng một chỗ với nhóm đồng sự ban đầu, cản lại nhóm người gây sự.

Lúc này, vì số lượng bảo vệ gia tăng, nhóm gây sự trong đại sảnh cũng ngừng việc huy vũ nắm đấm, buông xuống bàn ghế trong tay. Tiếp đó, từ trong đám người đi ra một chàng trai quần áo bảnh bao, hiển nhiên đó chính là người dẫn đầu gây chuyện.

Quản lý đại sảnh ánh mắt né tránh, cầu cứu nhìn về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hiểu ý, cũng không nói thêm điều gì.

Mạn Lôi Đặc Sâm có một hoạt động ưu đãi, khách hàng đến khách sạn chi tiêu ăn uống trong một tháng sẽ được cấp miễn phí một món chính, nếu người khách có thể nói ra được phối liệu món chính, thì có thể có được một phiếu thử cơm khuyến mãi của nhà hàng Bạch Vân, do chính nhân viên khách sạn đặc biệt đưa đến nhà hàng Bạch Vân dùng cơm.

Hoạt động này đưa ra chưa tới nửa năm, có thể ném ra được phối liệu trong món chính đạt được phiếu thử cơm khuyến mãi lác đác không có mấy người. Cho nên phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân chỉ mỗi cuối tuần mới có. Tại sao hôm nay lại đụng phải hai người khách nói ra được phối liệu món chính vậy?

Tầm mắt Mạc Ngôn quét về phía nhóm người phía trong đại sảnh. Sơ lược hiểu rõ một chút tình huống, nhất thời giận tái mặt, ra hiệu bảo vệ sơ tán đám người.

Người vây xem thấy người phụ trách khách sạn xuất hiện, cục diện đã ổn định. Không có trò hay gì nữa để xem, liền tản hết ra.

Mạc Từ lúc này mới nhìn kỹ đại sảnh một chút, nhóm gây sự kia chỉ là động động nắm tay, phô trương thanh thế thôi, đến cái bàn của khách sạn cũng không có bất luận tổn hại gì.

“Anh là Tổng giám đốc khách sạn?” Chàng trai áo mũ chỉnh tề cười khẽ lên tiếng, đứng thẳng ở nơi cách Mạc Ngôn mười mét. Nụ cười trên mặt như là không hề quan tâm đến thứ gì, nhưng khiêu khích trong mắt dường như nói cho người ngoài biết, anh ta không phải đang cười.

Đúng vậy, anh ta không phải đang cười.

Mạc Từ đứng ở bên người Mạc Ngôn nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc, toàn thân chấn động, thần kinh căng thẳng.

Cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được âm thanh này.

Hoài nghi, phần nộ kéo tới.

Sắc mặt Mạc Từ đại biến, hàm răng cắn chặt.

Người này... Người này...

Là kẻ thù lớn nhất của Mạc gia...

Tại sao lại như vậy, khinh địch như vậy xuất hiện ở trước mắt mình.

Mạc Từ nắm chặt bàn tay, ý định làm cho mình tỉnh táo một chút. Trong nội tâm lại không ngừng ám chỉ bản thân, đó không phải là anh ta, đó không phải là anh ta...

Đó không phải là anh ta... Thế nhưng tại sao âm thanh lại giống nhau như thế?

Nếu không phải anh ta, tại sao không dám xoay người sang nơi đó nhìn một cái.

Có lẽ, không phải anh ta. Có lẽ, chỉ là âm thanh giống nhau thôi.

Mình sợ anh ta, Mạc Từ trong lòng cười nhạo bản thân. Toàn thân đột nhiên xuất hiện một luồng khí cực nóng, thúc đẩy cậu xoay người sang chỗ đó.

Chỉ là một âm thanh mà thôi, vì sao lại e ngại đến loại trình độ này chứ?

Mạc Từ cười cười, thoáng buông lỏng toàn bộ cơ thể.

Người đó con mắt khép hờ, khóe mắt nhếch lên thoáng mang theo một tia sắc bén, làm cho người khác có một loại cảm giác bị uy hiếp, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười cùng với biểu cảm lười biếng lại kèm theo một loại ác liệt, đã che giấu sự sắc sảo không dễ dàng phát hiện.

Là anh ta, dĩ nhiên là anh ta!

Tia sáng trong mắt Mạc Từ chớp động ngày càng mạnh mẽ, đối mặt với khuôn mặt kia.

Trong nội tâm lửa giận bốc lên như núi lửa phun trào, cuồng nộ cùng cảm hận đan vào một chỗ, khiến cho biểu cảm Mạc Từ có chút vụn vẹo.

Kẻ thù kiếp trước thống hận nhất, lại cứ vô cùng đơn giản mà đứng ở trước mặt mình.

Cậu có thể tiến lên báo thù, đem tất cả vũ nhục nhục nhã kiếp trước anh ta gây cho cậu hết thảy trả lại cho anh ta, làm cho anh ta nếm thử cảm giác sợ hãi khi từ chỗ cao ngã xuống.

Mạc Từ từng ở trong ngôi nhà trệt chật hẹp mà một lần lại một lần nguyên rửa người này sau này gặp phải tình cảnh bi thảm. Nguyên rửa công ty của anh ta đóng cửa, nguyên rửa anh ta ra đường gặp xui xẻo.

Thế mà, khi chính thức gặp người này, nguyên rửa độc ác trong đầu tất cả đã quên mất không còn một mảnh. Thời điểm này trong đầu chỉ còn có mấy sợi dây ham muốn được gọi là 'Lý trí' ngăn lại!

Các loại kế hoạch đã lên sẵn đều quên hết không còn một mảnh, trong đầu của cậu chỉ còn có cừ hận.

Đó là cừ hận đã xâm nhập tận cốt tủy.

Người này tuần tú lịch sự, rất có phong độ quân tử. Mọi người không biết, dưới lớp quần áo đẹp đẽ đó lại là lòng dạ của lang sói.

Thật muốn nhào tới xé rách lớp mặt đang cười đó.

Mỗi hận phá gia, mỗi hận đoạt của.

Mỗi hận phản bội niềm tin đã trao.

Làm sao có thể quên?

Sức mạnh từ phần nộ cùng cừ hận làm cơ thể Mạc Từ run rẩy. Là hưng phấn, là sợ hãi, hay là kích động?

Trong lòng Mạc Từ các loại tình cảm không rõ đang cuộn cuộn lao ra phân chia thay đổi thành nhiều loại cảm xúc. Đôi mắt nhấp nháy, vô thức cúi đầu xuống.

“Anh đã thử nghiệm xong trước phối liệu của vị tiên sinh này?” Ngay lúc trong nội tâm Mạc Từ đang sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, Mạc Ngôn cố ý giả vờ như không biết, đối với người danh tính không rõ lại dám gây trở ngại cho tương lai của khách sạn, trong âm thanh có một chút ngoan lệ.

Loại ánh mắt đó, Mạc Ngôn rất không thích.

“Không, là tôi nói ra sau.” Người nọ cũng không chú ý tới Mạc Từ bên người Mạc Ngôn, nâng cằm, như là không chút nào sợ hãi hàn khí trên người Mạc Ngôn.

“Là tôi, là tôi được thử nghiệm trước!” Một thanh âm khác chen vào, đứng bên cạnh quản lý đại sảnh là một vị rất thời trang, đó là một thiếu niên không tính là cao, cậu ta đội mũ lưỡi trai màu trắng, lộ ra lọn tóc bị nhuộm thành năm sáu màu, cái áo hàng hiệu màu sắc rực rỡ của cậu ta làm nổi bật khuôn mặt còn rất trẻ, nhìn qua chắc khoảng mới hai mươi. Biểu cảm của người thiếu niên có chút cẩn trọng, tránh đi ánh mắt thăm dò của người nọ, vắn vẹo xoay cổ, nhìn về phía Mạc Ngôn.

“Tiên sinh họ gì?” Mạc Ngôn hỏi, quản lý đại sảnh đứng trước thiếu niên thay mặt trả lời, “Tổng giám đốc, vị này chính là Phương tiên sinh, còn vị tiên sinh kia là Triệu tiên sinh.”

“Ừ.” Mạc Ngôn cũng không có trách quản lý đại sảnh chen vào nói, nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát, rồi trầm giọng nói: “Triệu tiên sinh có phải là bất mãn về sự quyết định đánh giá hoạt động của khách, nếu như thế, chúng tôi để cho đầu bếp của khách sạn làm tiếp một món ăn, làm phiền hai vị tiên sinh nếm một chút, được không?”

Mạc Ngôn đối với việc gây chuyện vừa rồi của Triệu tiên sinh không đề cập tới một chữ, anh biết rõ, dám ở Mạn Lô Đặc Sâm gây chuyện đều không phải là kẻ tầm thường. Anh không muốn đem việc nhỏ nhào thành lớn, dù sao bên trong khách sạn cũng không có bất kỳ tổn thất gì.

Thế nhưng, để người tới cho một cái giáo huấn, vẫn là có thể.

Dù sao Mạn Lô Đặc Sâm cũng không phải là nơi để cho những thiếu gia nhà giàu, trong lúc rảnh rỗi thì có thể tùy tiện tiện có thể trêu ghẹo gây sự.

“Thử lại một lần cũng không sao.” Phương tiên sinh lắc đầu, khiêu khích vị Triệu tiên sinh cái gì cũng không nói, gương mặt bình tĩnh, vậy là đồng ý rồi.

Việc này không nằm trong kế hoạch ban đầu của anh. Xem ra, Mạc gia này, vẫn là còn có mảnh khóc riêng.

Hai vị tiên sinh tranh chấp đều ngồi trên ghế, đầu bếp trưởng của khách sạn đưa lên món chính rồi mở nắp ra, hơi nóng cùng với mùi thơm truyền ra, nhưng chỉ dùng mũi để ngửi, thì không thể nếm ra được phối liệu món chính.

“Triệu tiên sinh, Phương tiên sinh, bắt đầu đi.” Mạc Ngôn đứng bên cạnh bàn ăn, gương mặt vẫn không hề gợn sóng, cảm giác không thể hiện ra bất kỳ cảm xúc gì.

Người thiếu niên là Phương tiên sinh như trước cầm chiếc đũa, hướng tới món chính có màu xanh kẹp lên, bỏ vào trong miệng.

Triệu tiên sinh không cam lòng rút lại phía sau, cũng gấp một miếng bỏ vào trong miệng.

Hai người biểu cảm khác thường, làm cho quản lý đại sảnh cũng nhin không được cười trộm.

Phương tiên sinh vẻ mặt thỏa mãn, khó dần nổi cấp bách lại gấp thêm một miếng món chính, bỏ vào trong miệng, khuôn mặt phiếm hồng, thưởng thức món ngon. Mà Triệu tiên sinh mặt như Quan Công, trực tiếp quăng đũa, muốn đem món ăn trong miệng một ngụm nhổ ra.

“Ốt... rau cải, đáng ghét!”

Triệu tiên sinh tay chân luống cuống đem nước lạnh trên bàn uống vào trong bụng, tê tê hít vào mấy hơi, không biết là do cay hay là do tức giận, đôi mắt sắc bén vậy mà lại hiện ra thủy quang, ánh mắt mang theo đao quang kiếm ảnh đã suy yếu không ít, lực sát thương trực tiếp xuống không.

Phối liệu món chính được trả lời rất sinh động.

Khóe miệng Mạc Ngôn thoáng giơ lên, lộ ra một nụ cười không nhìn kỹ thì không thấy. Quản lý đại sảnh ở sau lưng vụng trộm bầm véo lòng bàn tay, oán thầm không thôi.

Không nghĩ tới Tổng giám đốc còn là một người phúc hắc thích chỉnh người. Lại phân phó đầu bếp trưởng làm ra món cay siêu cấp này nọ... Hắc hắc, không nghĩ tới, không nghĩ tới!

Ha ha, thật sự là hả lòng hả dạ!

Lập tức liền đối với Mạc Ngôn sùng bái cao hơn một tầng.

“Quả ớt, cải thìa, củ cải trắng...” Phương tiên sinh đặt đĩa xuống, cầm giấy ăn lau miệng, một mặt tán dương nói: “Món ăn của Mạn Lôi Đặc Sâm thật sự là nhất lưu, không nghĩ tới còn có món cay của Mai Sơn, ha ha, không biết Bạch Vân so với Mạn Lôi Đặc Sâm, cái nào càng tốt hơn?”

Mạc Ngôn không có trực tiếp trả lời, chỉ là gật gật đầu: “Phương tiên sinh đợi một chút.”

Quản lý đại sảnh hiểu ý, lấy ra phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân, đưa cho Triệu tiên sinh, khom người nói: “Lần này Triệu tiên sinh nếm ra trước, phiếu thử cơm khuyến mãi này thuộc về ngài, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm Bạch Vân. Xin hỏi Triệu tiên sinh là muốn chúng tôi tự tay tiếp đưa đến Bạch Vân hay là tự mình đi đến dùng cơm?” Ông nói ra lựa chọn vô cùng trôi chảy, không đếm xỉa đến ánh nhìn sắc bén của Triệu tiên sinh, cứng rắn đem phiếu thử cơm khuyến mãi nhét vào trong tay anh ta.

Từ bên người Mạc Ngôn đột nhiên bộc phát ra một tiếng gầm lên khiến cho mọi người sững sờ.

“Không được! Không được đưa cho anh ta phiếu cơm khuyến mãi!”

Đó là âm thanh mang theo tức giận của Mạc Từ. Cậu rất cục không thể nhịn được nữa mà bạo phát.

Nửa giờ ngắn ngủi, đã gây cho cậu bao nhiêu dày vò?

Cậu nhịn, vốn tức giận đến mức chạm vào là nổ bị cậu cưỡng chế áp trở về ngực, tự nói với bản thân một lần nữa, cậu đã không còn là Mạc Từ đầu xanh ngu ngốc xúc động liều lĩnh trước kia, còn người kia, không phải là kẻ thù của cậu. Tất cả còn chưa có phát sinh, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo...

Nhưng là, lúc người kia chạm vào phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân, cậu không thể nhịn được nữa. Cảm xúc tiêu cực như sóng biển giống như bài sơn đảo hải (đào núi lấp biển) trút xuống dưới, làm cho lý trí còn sót chút ít của cậu hết thấy biến mất.

Cậu còn nhớ rõ, tình cảnh lúc trước là chính cậu dẫn sói vào nhà. Dem quý công tử phong độ nhanh nhẹn đã giúp cậu giải vây thoát khỏi tình trạng quần bách làm bạn thân, mời anh ta đến Bạch Vân dùng cơm, coi như là cảm tạ.

Người kia lần đầu tiên tiến vào Bạch Vân, vẻ mặt thương thức quan sát trạng hoàng của Bạch Vân, trong miệng lại tán thưởng Bạch Vân quả nhiên danh bất hư truyền. Có thể đến Bạch Vân dùng cơm, thật sự là vinh hạnh.

Nhưng ai ngờ, chính là ở Bạch Vân, mới khiến cho Triệu Hồng Tu bắt đầu nảy sinh dã tâm bưng bưng muốn chiếm đoạt Mạc gia!

Bản thân bị bốn bề vây khốn, khi nghèo khổ chán nản, người đó đã lấy giày da được lau đến bóng loáng dẫm nát trên tay cậu, nâng cầm cao cao, đối mặt với chất vấn của cậu, lại lấy vẻ mặt khinh miệt trả lời:

“Người nào thấy Bạch Vân, ai cũng nghĩ muốn nuốt lấy nó. Kỳ thật, Bạch Vân của Mạc gia, mới là cái hợp ý tôi nhất, ha ha, cái này còn phải cảm ơn cậu Mạc Nhị thiếu lúc trước đã dẫn tôi đến Bạch Vân...”

Thành bởi Bạch Vân, bại cũng bởi Bạch Vân. Nguyên lai lúc đó, anh ta đã có loại tâm tư này!

Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm⁽¹⁾! Ai ngờ đến sau này phản bội Mạc Từ, chiếm đoạt Mạc gia, người cùng phía lại quay lại bắn quân mình, lại chính là vị bạn thân phong độ nhanh nhẹn?

Cho nên, cậu không thể, cậu không thể để cho cái kẻ thù lớn nhất của Mạc gia bước vào Bạch Vân một bước!

Tuyệt đối không thể để cho anh ta có cơ hội cùng tâm tư chiếm đoạt Mạc gia!

Mạc Ngôn cách Mạc Từ rất gần, anh mơ hồ cảm giác được cảm xúc dao động của Mạc Từ. Cảm giác này, lúc phiếu thử com khuyến mãi gián tiếp đưa đến tay Triệu tiên sinh càng trở nên mãnh liệt.

Mạc Từ tại sao lại phải phản đối kịch liệt Triệu tiên sinh có phiếu thử com khuyến mãi của Bạch Vân như thế?

Mạc Ngôn nhìn thấy em trai nổi giận đùng đùng, muốn tiến lên cùng Triệu tiên sinh uốn éo đánh thành một đoàn, ý định xé bỏ phiếu thử com khuyến mãi.

Không kịp nghĩ nhiều, liền chặn ngang ôm lấy Mạc Từ đang xúc động, không để cho cậu bị Triệu tiên sinh còn chưa kịp phản ứng làm tổn thương.

Ghi chú:

1. Vẽ hổ chỉ có thể vẽ da không thể vẽ xương, nhìn người chỉ có thể biết được mặt không thể biết được tâm của người ta. Ý là khuyên ta nên cẩn trọng khi giao du với ai đó.

Chương 8

Phẫn nộ là sự căm hận công khai mà ngấn ngui. Căm hận là sự kiềm nén, còn phẫn nộ thì duy trì liên tục.

Mạc Từ lúc này có phẫn nộ, có căm hận, dùng sức giãy dụa, cực lực giãy ra khỏi cánh tay của anh trai trên lưng cậu, trong miệng gào to: “Không được, không được đưa cho anh ta!”

Lửa giận phun trào xối vào giữa trái tim, nóng hổi mà đau đớn.

Đôi mắt Mạc Từ được tô điểm thêm bởi lửa giận bị kiềm nén không ngừng, tỏa sáng rực rỡ.

Hay cho một đôi mắt.

Triệu Hồng Tu đối mặt với hai mắt chứa đầy căm hận của Mạc Từ, có chút kinh ngạc. Đôi lông mày thon dài như kết lại với nhau, ngay cả vẻ mặt của anh lúc nào cũng mang theo vui vẻ cũng cứng đờ. Vì vậy, nhìn thấy Mạc Từ còn đang vung nắm tay xông tới anh, đáy mắt cũng tràn ngập hàm ý.

Ngực bị trúng một đấm, ầm ầm đau.

Thật sự là tức rồi! Đây là cố ý làm khó dễ, trong một cái khách sạn năm sao thậm chí còn có nhân viên quản lý lại công nhiên ẩu đả khách hàng, thật sự là lớn mật...

Anh Triệu Hồng Tu đời này còn chưa có trải qua vũ nhục đến bậc này!

Càng giận dữ, Triệu Hồng Tu lại càng tỉnh táo.

Anh lạnh lùng đánh giá Mạc Từ bị Mạc Ngôn giữ chặt, như là phát hiện ra cái gì, mâu quang biến thành thâm u. Đôi mắt theo thói quen nhắm lại, nhưng là bên môi không hề lộ ý cười.

Anh bỗng nhiên từ trên ghé đứng lên, lướt qua Mạc Từ bị lôi kéo ra phía sau, trên quần áo lưu lại nếp nhăn, nghiêm nghị hỏi:

“Đây là đạo tiếp khách của Mạn Lô Đặc Sâm các anh?!” Bốn chữ sau phát âm nhấn mạnh thêm, bất luận kẻ nào cũng nghe ra được sự tức giận hung ác trong lời nói.

Mạc Từ trong ngực Mạc Ngôn còn đang giãy dụa kịch liệt, nghe Triệu Hồng Tu buông lời nói hung ác, càng kích động hơn. Lực đạo đột nhiên tăng lớn, giãy ra khỏi cánh tay Mạc Ngôn, đem Mạc Ngôn đẩy ra nửa mét.

“Triệu Hồng Tu! Ở nơi này không chào đón anh! Cửa chính của Bạch Vân, anh nghĩ cũng đừng nghĩ!” Mạc Từ đỏ mắt, bởi vì kịch liệt giãy dụa mà ngực không ngừng phập phồng, mặt cậu đỏ bừng, thở hắt hắt, ánh mắt giống như cây đinh, gắt gao nhìn thẳng Triệu Hồng Tu cười lạnh không ngớt.

Nhưng là lời này vừa nói ra khỏi miệng, Mạc Từ ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Triệu Hồng Tu cũng ngây ngẩn cả người.

“Cậu nhận thức tôi?” Triệu Hồng Tu trầm giọng hỏi, trong mắt có vài phần nghi hoặc, muốn nói là không kinh ngạc là không thể nào.

Anh có thể xác định, bản thân chưa bao giờ thấy qua thằng nhóc con bốc đồng đang xúc động tức giận bên người vị Mạc gia này.

Bản thân cũng rất ít vào ở khách sạn, một là không cần thiết, hai là không quen. Lần này bị cha giao phó đến thành phố C cùng một vị khách hàng lớn thương thảo về hiệp nghị hợp tác, liên tiếp đi bãi phỏng nhiều ngày, cũng không

thấy được thân ảnh của ông ta. Thế là đành phải từ khu biệt thự ở ngoại ô thành phố C đến vào ở khách sạn cách khách hàng gần nhất, ôm cây đợi thỏ. Mấy ngày liền chờ đợi làm cho anh mất đi trầm ổn cùng kiên nhẫn thường ngày, trở nên rất là bực bội. Cho nên mới phải ở trong quá trình thử món ăn mà phát sinh một loạt các xung đột.

Anh luôn luôn túc trực tại thành phố K, hiếm khi xuất đầu lộ diện. Cũng xem như là người ở trong vòng xã hội thượng lưu, ít ai biết rõ thân phận của anh. Vậy mà người này tại sao lại biết tên mình?

Lọn tóc bị nhuộm thành xanh đậm dính bết trên cái trán trắng nõn mang theo mồ hôi, đôi mắt sắc sảo lóe lên sự sắc nhọn đang quăng cho một cái nhìn rất không thân thiện, bộ dáng nổi giận ngiền rãnh như là cùng anh có một cái thâm cừ đại hận rất lớn.

Triệu Hồng Tu giống như là nghiền ngẫm mà sờ sờ cằm, không để lại dấu vết dòi đi tâm mắt.

Nhóc này thật đúng là như một con sói con luôn luôn bị đoạt thức ăn.

Móng vuốt thực lợi hại.

Ánh mắt hạ xuống, đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay nhiều ra vài đường vết cào, Triệu Hồng Tu lại gọi lên khoe miệng, chuẩn bị nghe Mạc Từ trả lời.

Mạc Từ không nói gì, cái đầu cúi xuống bởi vì vừa rồi không biết đáp lại như thế nào lại ngẩng lên, mà ánh sáng trong mắt cũng không có âm đạm đi.

“Ha ha... đường đường uy danh của Triệu gia, có ai không biết. Triệu gia ngài lại đến đây, nhất định là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Nhưng là... ở nơi này không chào đón anh! Bạch Vân cũng sẽ không hoan nghênh anh!”

Giọng nói vững vàng của Mạc Từ vừa dứt, từ trong miệng cậu liền nhảy ra lời đối chọi gay gắt.

Nào biết rằng khi kích động rống ra tên của Triệu Hồng Tu, đã không biết phải che giấu ra sao nổi khiếp sợ trong lòng.

Cúi đầu giấu đi bối rối, lại không muốn buông tha cho Triệu Hồng Tu, nhưng mà đầu nóng lên, không nghĩ được nhiều, lung tung lấy chút lý do để lấy lệ.

Đúng vậy, hiện tại. Cậu không biết Triệu Hồng Tu, Triệu Hồng Tu cũng không biết cậu.

Lúc này đây, bọn họ là hai người không quen nhau.

Bản thân từ chỗ nào nghe được ‘Uy danh hiển hách’ Triệu Hồng Tu của Triệu gia cơ chứ? Mạc Từ ngừng suy nghĩ, lại không hiểu sao nổi lên hoảng hốt.

Đây là một lời nói dối được nói ra mà không tổn một chút hơi sức cân nhắc nào.

Triệu Hồng Tu tâm cơ sâu nặng, chắc chắn đoán được.

Nhưng khi tâm tình cực xấu cứ ùn ùn mà kéo đến, cậu đã mất đi lý trí, rồi cuộc nhìn không được cùng Triệu Hồng Tu động thủ.

Người này, chung quy luôn làm cho bản thân không khống chế được.

Mạc Từ quay đầu, không nhìn Triệu Hồng Tu, cho dù có xông lên thì anh trai cũng đã chế trụ cổ tay cậu.

“Cậu là ai?”

Triệu Hồng Tu ngoài ý muốn nói ngữ điệu lạnh như băng, lời nói vụng về của Mạc Từ khi thốt ra đã bị nhìn thấu, làm anh ngạc nhiên chính là, Mạc Từ tại sao lại nhận ra anh, nhận ra người rất hiếm khi tham gia các buổi dạ tiệc của Triệu gia?

Trái lo phải nghĩ, trong đầu tìm tòi đều không ra nửa điểm tin tức của người này. Triệu Hồng Tu không hiểu sao bỗng nhiên cảnh giác, nhìn thẳng Mạc Từ được Mạc Ngôn ngăn cách bảo vệ ở phía sau, cấp thiết muốn biết rõ nguyên nhân.

Mạc Ngôn ở bên cạnh một mực không nói gì nghiêng người, nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay Mạc Từ, cho một cái an ủi. Bao quát lại toàn bộ tình hình, Mạc Ngôn tuy rằng cảm thấy bất ngờ trước sự tức giận của em trai, nhưng vẫn tỏ ra là đã hiểu.

Mạc Từ luôn luôn xúc động dễ nổi giận, có lẽ là cùng vị Triệu tiên sinh này từng có qua mâu thuẫn tranh cãi. Thấy Mạc Từ cắn chặt hàm răng, bộ dáng đôi chọi gay gắt, mâu thuẫn cùng người này xem ra cũng không phải là vô cùng đơn giản mà hóa giải.

Bất quá, chỉ cần anh đang ở đây, người này cũng đừng nghĩ muốn thương tổn Mạc Từ nửa phần. Mặc dù mâu thuẫn là do Mạc Từ khơi mào trước, nhưng ở bên cạnh anh, thân là anh trai Mạc Từ nên được anh che chở.

“Cậu ta là em trai của tôi, Triệu tiên sinh.” Mạc Ngôn thay Mạc Từ trả lời một cách máy móc, một mặt quan sát thần sắc trên mặt của Triệu Hồng Tu, để chuẩn bị nói ra lời tiếp theo.

Ngón tay Mạc Từ khoát lên cổ tay của anh, nhẹ nhàng động vài cái. Mạc Ngôn dừng lại, tay kia từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay được gấp chính tề, ở góc độ người khác nhìn không thấy, vụng trộm nhét vào lòng bàn tay Mạc Từ, sau đó buông lỏng cổ tay Mạc Từ ra.

Mạc Từ khi còn bé làm cho cha tức giận, lúc giằng co với nhau, luôn đứng ở phía trước anh, móng tay đâm vào lòng bàn tay, để chống lại sự tức giận của cha, vừa sợ hãi lại vừa quật cường.

Nó ở trước mặt cha luôn bày ra sắc thái quật cường, cho dù là sai rồi cũng muốn nâng cao ngực, không nói lời nào đối lập với cha mắt to trừng mắt nhỏ, không chịu lùi về sau một bước.

Cha cho tới bây giờ đều là bị quật cường của Mạc Từ làm cho tức giận đến quăng vỡ chén trà, cắn giận đứng dậy, để lại Mạc Từ một mình đứng trong thư phòng. Thật không nghĩ, nếu đổi góc độ nhìn Mạc Từ quật cường, chính là thấy ngu ngốc một cách đáng yêu.

Mạc Từ nói năng không tốt, không biết nhượng bộ. Nó chỉ là không biết làm thế nào để giải thích ngọn nguồn với cha, kỳ thật trong đầu đã sớm đặc thành một đống. Bằng không tại sao lại giống như một con vịt ngốc với cái cổ cứng ngắc, không nói được lời nào?

Đôi mắt với tức giận của cha, Mạc Từ nhỏ tuổi có lẽ là sợ hãi. Cho nên mới phải đem móng tay đâm vào lòng bàn tay, khiến cho nó không bị sợ nữa. Cha đứng ở phía trước Mạc Từ nên không nhìn thấy, mà cử động ở sau lưng Mạc Từ, chỉ có anh là nhìn thấy rõ ràng nhất.

Một hồi phát hỏa xong, thường vào lúc đêm khuya khi đã đi ngủ, Mạc Ngôn cầm thuốc mỡ Đạt tẩu chuẩn bị, bôi thuốc lên lòng bàn tay chảy máu đậm đà của Mạc Từ, nghe tiếng Mạc Từ kêu đau thoát ra từ kẽ răng.

Từ đó về sau lúc cha tức giận, Mạc Ngôn chung quy trước tiên là nhét vào trong tay Mạc Từ một cái khăn tay mềm mại, không để cho móng tay cho chút dài của Mạc Từ làm bị thương bàn tay.

Trên người Mạc Ngôn luôn mang theo một cái khăn tay, dĩ nhiên đã trở thành thói quen.

“Cậu quen biết tôi.” Triệu Hồng Tu khẳng định nói, trong giọng nói nhiều hơn vài phần lạnh lẽo, anh cũng không có nhìn thấy hồ động giữa hai anh em, đối với hành bảo hộ của Mạc Ngôn có chút bất mãn, giải thích như thế không phải điều anh muốn.

“Trèo cao không tới được!” Âm thanh Mạc Từ lớn hơn nhiều, nhưng mà Mạc Ngôn cũng không để cho cậu đối chọi gay gắt tiếp nữa.

Mạc Ngôn biết rõ vị Triệu tiên sinh này sẽ không từ bỏ ý đồ. Lúc này, không để cho mâu thuẫn tiếp tục phát triển, mới là phương pháp giải quyết tốt nhất.

“A Từ, im miệng.” Âm thanh Mạc Ngôn áp đi Mạc Từ, trở nên nghiêm khắc. Anh xoay người, nhìn sang Triệu Hồng Tu:

“Vị Triệu tiên sinh này, em trai của tôi cũng không nhận ra anh, có lẽ... Anh lớn lên rất giống một người bạn đã từng tranh cãi với em tôi, nên em tôi nhất thời hoa mắt nhận lầm. Tạo thành một thương tổn ngoài ý muốn đối với cá nhân Triệu tiên sinh, tôi thật xin lỗi. Ở này, tôi thay em trai tôi, thay cho Mạn Lô Đặc Sâm hướng anh xin lỗi, hy vọng anh có thể tha thứ cho sự lỗ mãng của em tôi.”

Mạc Ngôn cúi đầu hạ mắt làm cho lửa giận Mạc Từ vừa mới đề xuống lại ‘Vọt’ một cái bay lên, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì anh trai phải xin lỗi tên kẻ thù này?

Không đợi anh ta lên tiếng, Mạc Ngôn liền kéo cậu đến trước mặt Triệu Hồng Tu, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Mạc Từ, còn không mau xin lỗi Triệu tiên sinh!”

“Anh hai...” Giọng nói Mạc Từ lập tức yếu xìu, khó có thể tin nhìn anh trai, cậu vẫn cho là anh trai đứng về phía cậu, tại sao... Tại sao phải bắt cậu xin lỗi?!

“Còn không xin lỗi!” Mạc Ngôn nhìn về phía Mạc Từ, lời nói hơi có chút sâu xa.

Mạc Từ bắt được suy nghĩ khó xử của anh trai, không khỏi sững sờ. Xúc động lỗ mãng, tiếp đến là tức giận điên cuồng, cũng làm cho anh trai cùng Mạn Lôi Đặc Sâm gặp phải phiền toái không cần thiết.

Nhưng là... hướng kẻ thù cúi đầu, thật sự là khuất nhục đến cực điểm! Vũ nhục đã chịu phải một đời, cậu không muốn lặp lại một lần nữa!

Ánh mắt của anh trai lại làm cho cậu xúc động, lập trường nguyên bản liền dao động.

Nội tâm Mạc Từ đấu tranh kịch liệt.

Cậu phải đưa ra lựa chọn.

Mạc Từ đắn đo suy nghĩ một lát, xem xét lợi hại, rốt cuộc cúi đầu. Không có nhìn ánh mắt lạnh lẽo của kẻ thù, tay phải ở sau lưng gắt gao nắm khăn tay, dùng giọng nói bản thân cho rằng rất hòa nhã nói xin lỗi.

Mạc Từ nhắc nhở chính mình: Giờ phút này phải nhẫn nại, sau này mới có thể mở đường cho thành công.

“Triệu tiên sinh, vừa rồi là tôi nhìn lầm rồi... Tôi rất... Rất xin lỗi.”

Triệu Hồng Tu không nói gì, nhìn thấy bộ dạng phục tùng hạ mắt của Mạc Từ trong nội tâm lại hiện lên một tia khoái ý.

Xem ra Mạc Từ vẫn là một người chưa hết được tính trẻ con, là Tiểu thiếu gia được anh trai yêu thương che chở. Cũng không có thân phận bối cảnh phức tạp, là anh suy nghĩ nhiều...

Kỳ thật cơn giận vừa rồi cũng không tạo ảnh hưởng quá lớn đến anh, mục đích của anh, chỉ là muốn để Mạc Từ nói ra tại sao lại nhận ra anh thế thôi.

Về phần xin lỗi, anh thật không ngờ một con sói con có móng vuốt sắc bén lại chịu cúi đầu.

Là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Triệu Hồng Tu nheo hai mắt lại, rồi nói: “Thật sự là có đôi thủ cùng tôi lớn lên rất giống nhau?”

Mạc Từ kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu lên, đấu tranh nhẫn nại trong đáy mắt toàn bộ vẫn chưa biến mất hết, nên biểu cảm của cậu nhìn qua hết sức mê mang bất lực.

“Ồ... có.”

Triệu Hồng Tu nhất nhất thu hết vào mắt. Nhìn Mạc Từ vụng về che giấu bất lực trên mặt, ánh sáng trong đôi mắt mờ mờ đi, lại phải treo lên một nụ cười đúng mực.

“Thấy cậu xin lỗi có nhiều phần chân thành như thế... Tôi không tức giận nữa.”

Mạc Ngôn thở dài, đề quản lý đại sảnh dẫn Mạc Từ vào ở phòng nghỉ của chính mình. Rồi hướng Triệu Hồng Tu nhẹ gạt đầu, lại gọi điện thoại đến Bạch Vân, mời Triệu Hồng Tu dùng bữa thay cho hành động xin lỗi.

Triệu Hồng Tu khoát tay, tỏ vẻ bản thân cũng không để ý. Kỳ thật tận đáy lòng là muốn để bản thân ngẫm nghĩ lại một chút, không có khả năng cùng một thằng nhóc còn chưa trưởng thành phát sinh xung đột, chính là quả nhiên vẫn chưa đạt được yêu cầu của cha, có chút mất ổn trọng.

Chương 9

Mạc Từ ngồi yên trong chốc lát, cũng không nhìn thấy anh trai lên lầu.

Tự mình một mình đợi ở trong phòng nghỉ suy nghĩ miên man, ngực một lần nữa bình ổn lên xuống, sóng lớn mãnh liệt vừa rồi đã rút đi như thủy triều rút nước. Căm hận cùng phẫn nộ cũng nhập vào huyết quản, lúc này, đại não giống như là thiếu oxy, vô cùng trống rỗng mê mang.

Cúi đầu trước kẻ thù... Đó là chuyện Mạc Từ chưa bao giờ nghĩ tới. Cho dù là ở kiếp trước khi bất lực nhất, quần bách nhất, cậu cũng không cúi đầu trước Triệu Hồng Tu.

Tôn nghiêm đã hoàn toàn bị chà đạp, nếu lại cúi đầu, vậy không còn là cậu nữa.

Vô số ngày lẫn đêm, ở trong chần đờ tự nhủ với bản thân, không được cúi đầu.

Cho dù lưu lạc đầu đường, cho dù phải tìm việc khắp nơi, cho dù là tới đường cùng... Mạc Từ đã nghĩ tới vô số kết cục, còn là suy nghĩ theo hướng xấu, nên tinh thần cứ một ngày lại một ngày sa sút đi xuống.

Khi đó Mạc Nhị thiếu tồn tại trong trí nhớ của người khác là một người ương ngạnh hồng hách.

Quá khứ có vẻ vang đến đâu, cũng chỉ là quá khứ.

Cậu một mực tự nhủ với bản thân, ngay cả khi cậu không còn gì để mà kiêu ngạo ngang ngược.

Nhưng mà hôm nay... Cậu lại cúi đầu trước Triệu Hồng Tu.

Hai chữ xin lỗi, là kiềm nén trong lòng lắm nhâm hơn mười lần mới nói ra được.

Giống như bị nghẹn ở cổ họng, cho đến cuối cùng, Mạc Từ cũng không rõ hai chữ ‘Xin lỗi’ này là ở trong lòng thốt lên hay là dùng miệng nói ra.

Triệu Hồng Tu có loại biểu tình gì, cậu không muốn nhìn thấy. Nói lời xin lỗi xong, lúc đó Mạc Từ hận không thể rời đi ngay lập tức, không muốn cùng người này lại ở cùng một chỗ.

Tuy rằng khi đó cảm thấy khuất nhục đến không thể chịu được, nhưng hiện tại tỉnh tâm lại, thấy bản thân có phải là còn quá non nớt.

Cậu rõ ràng có thể mang lên một mặt nạ hoàn mỹ đã được tôi luyện trong cuộc sống gian khổ, chỉ cần cúi đầu một cái, nói một câu trái lương tâm là ổn rồi. Thế mà tại sao lại muốn cùng Triệu Hồng Tu phát sinh mâu thuẫn... Lúc kích động nhất lại làm sai một chuyện rất đơn giản chính là tiết lộ bí mật.

Cậu làm sao có thể ở cùng một chỗ với vị Triệu gia này...

Làm sao quen biết kẻ thù còn chưa phải là kẻ thù...

Phải nói như thế nào, lời nói dối này mới có thể trọn vẹn, để giải thích với anh trai?

Trong đầu Mạc Từ rất rối loạn, không biết phải làm như thế nào cho đúng, vừa ngóng trông anh trai đi lên, lại không muốn anh trai đi lên để hỏi thăm chuyện này.

Ngón tay xoắn cùng một chỗ, giày vò chiếc khăn tay màu xanh đậm anh trai đưa cho cậu. Năm đầu ngón tay cứ nắm rồi thả, chỉ rõ bối rối trong lòng của chủ nhân.

Cậu muốn chính là người nhà bình an, Mạc gia phồn thịnh.

Những chuyện trải qua ở đời trước, tuyệt không được tái diễn.

Điều cậu muốn làm chẳng qua là duy trì kinh doanh của Mạc gia, làm theo nguyện vọng trước đây của cha mà sống một cuộc sống yên bình an ổn.

Bất luận người nào có uy hiếp đến Mạc gia thì đều đề phòng sớm, không thể dấn vào vết xe đổ.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Triệu Hồng Tu nếu không có động thủ, cậu động thủ như thế nào đây?

Nếu Triệu Hồng Tu không có tâm tư như thế, cậu làm sao mà suy đoán được?

Mạc Từ càng nghĩ, càng bực dọc. Rốt cục nhìn không được từ trên ghế sofa đứng dậy, mở cửa phòng nghỉ ra đi vào thang máy xuống lầu.

Cậu muốn tránh anh trai, về nhà để sắp xếp lại câu trả lời.

...

Mạc Từ xuống đến lầu hai, chuẩn bị đi cầu thang để tránh gặp mặt anh trai.

Cầu thang thoát hiểm cách thang máy một hành lang thật dài, Mạc Từ cũng không thấy đi một đoạn như thế rất phiền toái.

Xuyên qua hành lang rồi cua mấy vòng.

Nhìn thấy một đôi nam nữ ngăn trở hơn phân nửa lối đi nhỏ, nghiêng ngả ở phía trước, lôi kéo ôm ấp, không... phải là rất thân mật, không khỏi nhăn mày lại.

Người đàn ông say rượu đang ôm lấy một cô gái quần áo hở hang, chiếc váy ngắn đến tận hông, để lộ ra đôi chân thật dài, từ xa đã ngửi thấy một mùi nước hoa gay mũi.

Người đàn ông một tay khoát lên trên lưng cô gái, cứ chốc lát lại không ngừng vuốt ve qua lại, làm cho cô gái đang bị ôm phải oán trách vài tiếng, nhưng thân thể lại run rẩy, vô cùng quyến rũ. Lại không quan tâm ở đây là một nơi công cộng, dùng lời ngọt ngào nói với người đàn ông: “Muốn làm trước khi vào phòng sao!”

Người đàn ông hắc hắc cười khan vài tiếng, lại ở trên người cô gái ngắt mạnh một cái, rước lấy một tiếng rên yêu kiều.

Mạc Từ cách bọn họ còn có một khoảng ngắn, ở trong không gian tương đối chật hẹp tất nhiên nghe thấy lời đối thoại của hai người. Nhìn xem bóng lưng của bọn họ, hai hàng lông mày vô thức co rút, Mạc Từ muốn mau một chút vượt qua bọn họ xuống lầu.

Mạn Lô Đặc Sâm khi nào có cái loại khách không có phẩm vị này? Giữa ban ngày ban mặt miệt mài hoang dục.

Tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô gái chuyển động đầu, uốn éo cổ nhìn người phía sau. Đối diện với ánh mắt chán ghét của Mạc Từ, nhãn tình lập tức sáng lên.

Không chút nào dây dưa đây người đàn ông còn đang dựa trên người mình, nghiêng người chạy tới chỗ Mạc Từ, bộ ngực đong đưa, vô cùng gây chú ý. Hành động như thế làm cho Mạc Từ càng thêm không vui, vô thức tránh đi cô gái.

“Nhị thiếu! Anh làm sao lại ở chỗ này...” Cô gái hình như quen biết cậu, âm thanh mời gọi nhiệt tình làm cho Mạc Từ khó có thể tiếp nhận. Đối với loại con gái quần áo hở hang này cậu từ trước đến nay đều là kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), phải biết rằng kết cục nghèo túng trước kia, cũng là do những cô gái thiên kiều bá mị lại vô tình vô nghĩa như thế này ban tặng.

Các cô ấy coi trọng chính là túi tiền của cậu, cũng sẽ không thật tình thích cậu. Cô gái này mặc dù diện mạo ngọt ngào, nhưng một đôi mắt hạnh thật to

không ngừng chớp đổi với cậu phóng điện, bộ dáng gọi tình của cô ta làm cho hình tượng giảm bớt đi nhiều.

“Nhị thiếu người ta thiệt nhiều ngày không gặp anh nha, anh không nhớ em sao?” Cô gái thấy Mạc Từ bất vi sở động, bộ dáng không nói lời nào, nên có chút do dự. Hay là đánh bạo, thừa dịp Mạc Từ không kịp phản ứng quàng lên cổ của cậu, cặp môi đỏ mọng dán lên mặt của Mạc Từ.

“Con đàn bà thôi! Dám đây tao!” Người đàn ông bị cô gái đẩy vào vách tường, lão đảo lắc lư đứng lên, quát cô gái.

Đồ dâm đăng, thậm chí ả ta dám câu ba đáp bốn (lẳng lơ)...

Đầu óc người đàn ông mới thanh tỉnh một chút liền đi về phía trước vài bước, đầu chảy máu, mắt đỏ ngầu chuẩn bị cho cô gái một bạt tai.

Nhưng sau khi thấy hình dáng người con trai mà cô gái đang ôm lấy, liền ngừng lại bàn tay đang ở không trung, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên vui mừng, “Nhị thiếu?”

Người đàn ông cười cười, mùi rượu phun lên người Mạc Từ, đôi cánh tay đẩy cô gái bám dính trên người Mạc Từ ra, thân thiện chào hỏi: “Nhị thiếu, cậu mấy ngày hôm trước sao không tiếp điện thoại của tôi?”

Xem ra hai người này đều biết cậu. Nhưng là, Mạc Từ không hề có ấn tượng với hai người có hành vi phóng túng này.

Cậu không biết bọn họ.

Mạc Từ đem trí nhớ trong đầu lọc một lần, vẫn là không có nửa điểm ấn tượng.

Hai người đối với Mạc Từ lãnh đạm rất là kinh ngạc, từ lúc bắt đầu Mạc Từ đã không có lên tiếng, một mực lạnh lùng nhìn xem bọn họ, như là không biết gì hết.

Thế nhưng, đây rõ ràng là Nhị thiếu mà. Vị kia của Mạc gia cùng Nhị thiếu tướng mạo có chỗ nào giống nhau.

“Nhị thiếu? Cậu mấy ngày nay không đi quán bar, những Yêu tinh nhỏ này đều ngóng trông cậu tới.”

Người đàn ông tinh tế đánh giá Mạc Từ, cũng không phát hiện ra dị trạng, nên vẫn như cũ tỏ vẻ vui đùa với Mạc Từ, “Nhị thiếu không đến, các cô ấy luôn hướng tới đòi người, Nhị thiếu lại không tiếp điện thoại của tôi, làm cho tôi chẳng biết đâu mà tìm? Ai, Nhị thiếu, cậu hôm nay không đi không được à!”

“Đúng vậy đúng vậy. Anh không đến người ta cảm thấy thật tịch mịch.” Cô gái dùng đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Mạc Từ, một bên lấy tay an ủi ngực, tỏ vẻ bản thân tịch mịch cùng khó chịu trong lòng.

“Tịch mịch?” Như là nghe được chuyện cười buồn cười nhất, Mạc Từ cười nhạo một tiếng. Nụ cười đọng lại rất lâu trên mặt cậu, nhưng không có cảm giác

ánh mặt trời như trước kia. Trong nụ cười của Mạc Từ có vài phần âm lãnh, làm cho thần trí hai người lập tức quay về.

“Nhị thiếu...” Sắc mặt cô gái thay đổi, đôi bàn tay đẹp ở trên ngực buông xuống.

“Nhị thiếu đừng nóng giận, đàn bà sao, cũng không phải không có, Lina cái đồ dâm dăng này không đáng để cậu sinh khí, đợi lát nữa, đợi lát nữa tôi tìm một người còn tốt hơn cho cậu.”

Người con trai lập tức phản ứng nói giải thích, trên mặt đầy vẻ cười mỉa, “Nhị thiếu, Lina người đàn bà này sớm đã câu ba đáp bốn, tôi Tôn Hải Bằng đã sớm thay cậu thấy không đáng! Hôm nay cậu cũng đã chứng kiến diện mục thật của cái đồ dâm dăng này, loại phụ nữ không có trinh tiết, bốn phía cho cậu mang nón xanh (cắm sừng!), anh em tôi khuyên cậu nên chia tay đi.”

Tôn Hải Bằng? Tên này... đầu Mạc Từ lóe lên linh quang, như là nhớ lại cái gì đó.

Tôn Hải Bằng là một vị trong đám hồ bằng cầu hữu cậu kết bạn khi còn trẻ, là một người lối đời khéo đưa đẩy, đi lên từ trong giới hỗn tạp, rất có nhân duyên.

Bất quá... là loại người tiêu chuẩn của phái hai mặt, đều là một dạng có mới nói cũ. Điểm này, là lúc sau khi Mạc Từ nghèo túng mới nhận ra được. Đáng tiếc sau khi thấy rõ chân diện mục của người này, thì đã quá trễ...

Hiện tại lại nghe thấy luận điệu quen thuộc của gã, không vui ở trong lòng Mạc Từ bành trướng ra rất nhiều, cảm của cậu căng chặt, ra vẻ một bộ dáng tức giận, chuẩn bị hù dọa một chút hai người đang thông đồng.

Phụ nữ sao... hừ, với yêu thương nhưng nhớ của loại phụ nữ này cậu chưa từng để tâm!

“Chia tay sao? Tôi thấy anh sớm đã vừa ý cô ấy! Tôi tương đối tin vào hai mắt của mình hơn.”

Mạc Từ trừng mắt người con gái ‘Nhu nhược’ đang tìm nơi chuẩn bị dựa vào trong lòng ngực cậu, giọng nói lạnh băng, như là đánh trên dụng cụ kim loại, làm cho thần kinh của người khác xiết chặt.

“Nhị thiếu... Không phải, tôi làm sao lại vừa ý cái đồ dâm dăng này, anh em tôi chỉ muốn thay cậu dạy dỗ Lina một cái, để cho ả thu liễm một chút. Cậu nhìn thấy đều là...” Tôn Hải Bằng kích động giải thích, lời còn chưa dứt lại bắt được Lina bên người Mạc Từ đang bị dọa chân mềm nhũn, nặng nề mà vung cho ả một cái tát, đem tóc ả nắm chặt, hung ác nói với ả:

“Cô nói là không đúng đi!”

Cô gái đã sớm lo sợ tới mức mắt bình tĩnh, liên tục nói: “Đúng, không... đúng...” Thiên kiều bá mị vừa rồi không còn sót lại điểm gì, trên khuôn mặt

trắng nõn bị in một dấu ấn bàn tay thật to, mí mắt màu xanh sau khi được tưới bằng những giọt nước mắt cũng nhòe ra, trở nên vô cùng chật vật.

“Hừ, không phải cho tôi đội nón xanh? Tôi vừa rời ở phía sau nhưng là thấy được thanh thanh sờ sờ...”

Mạc Từ còn chưa nói hết, giọng nói Tôn Hải Bằng đã chen vào.

“Nhị thiếu tin tưởng tôi, vợ của bạn không thể động, tôi làm sao lại làm ra chuyện như thế... Đều là do cái đồ dâm đăng này! Đều là do Lina câu dẫn tôi trước!”

“Không, em không có, em không có!” Cô gái hình như ý thức được cái gì, giọng nói sắc nhọn nhất thời áp đảo âm thanh nổi giận của người đàn ông.

Tôn Hải Bằng lập tức phun trào, mắng to vài câu tiện nhân, đem mặt Lina đánh đến kẻ sát trên vách tường mà còn chưa hết giận.

“Phải không?” Mạc Từ ngửa đầu, giả vờ như không thấy trò khôi hài này, môi vênh cong một cái, còn có chút không hài lòng, tiếp tục đe dọa.

“Ngày đó anh gọi điện cho tôi, tôi không có nhận là vì điện thoại hết pin...”

“Lúc đó, anh không phải là muốn xác nhận tôi có hay không cùng Lina qua đêm, sau đó tận dụng khoảng trống đó cùng Lina ở cùng một chỗ?”

Mạc Từ đem chữ cuối cùng đọc vô cùng nhẹ, giống như trọng lượng của lông vũ nhưng khi đặt ở trong lòng của hai người, trọng lượng trở nên rất nặng.

Mạc Từ rất hài lòng nhìn sắc mặt của hai người đỏ lên, đỏ chuyển sang xanh, sau lại biến thành trắng bệch, chỉ thiếu chút nữa là vỡ tay. Chắc hẳn đại sư biểu diễn xuyên kịch đổi mặt cũng sẽ không đặc sắc bằng hai người này.

“Nhị thiếu, không phải. Cậu phải tin tôi, cậu tin tôi...” Tôn Hải Bằng đã quên phải giải thích như thế nào, chỉ là lặp lại mấy câu nói đó, Mạc Từ một lời nói ra bí mật nhỏ trong lòng của gã đã làm gã đại loạn một trận trong lòng, chẳng lẽ Nhị thiếu phái người giám thị gã? Hay là Lina?

“Ha ha, nói đùa, Hải Bằng anh đừng tưởng thật.” Mạc Từ che miệng, ở sau tay che nở một phen cười to.

Không thể tưởng tượng được trả thù người, đem người khác làm niềm vui là một điều thú vị có thể làm cho người ta tâm tình sung sướng.

Mạc Từ không có tâm tư phức tạp như của Tôn Hải Bằng, cậu cũng không nghĩ nhiều được như vậy, đơn thuần là thấy đại loạn trong lòng người ta, sắc mặt kịch biến đã là ngoài ý định thăm dò rồi. Trước kia cậu chỉ biết chụp lấy đôi nam nữ này, một trận hành hung là xong chuyện.

Không ngờ nhìn hai người phản bội, ôm cánh tay ở một bên xem kịch mới là vui sướng nhất, trút được hết giận nhất.

Mạc Từ trong lúc nhất thời tìm được niềm vui thú, đúng lúc ngừng lại cái gọi là hoài nghi, vồ vồ Tôn Hải Bằng đang kinh hồn mất bình tĩnh, làm ra vẻ trấn an.

“Nhị thiếu tin tôi?” Tôn Hải Bằng lau mồ hôi lạnh không có trên đầu, thoáng thở dài một hơi.

“Ừ, tôi nói bậy thôi, đừng coi là thật.” Mạc Từ cười cười, thu hồi cánh tay đặt ở trên vai Tôn Hải Bằng.

Tảng đá lớn trong ngực Tôn Hải Bằng thả lỏng rơi xuống, vồ vồ ngực, nâng dậy cô gái ngã nhào trên đất, đối với Mạc Từ cười gương: “Vừa rồi một hồi kích động, ha ha, ra tay có điểm nặng, Nhị thiếu đừng trách móc.”

“Không có, tôi cũng đã sớm muốn cùng Lina chia tay, cô ấy từ nay về sau với anh hay là theo tôi, tôi đã không quan tâm. Vì cô ấy mà làm cho anh em chúng ta trở mặt, thật không đáng.” Mạc Từ mở tay ra, đồng tình nhìn thoáng qua cô gái hết sức chật vật, lắc đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, Nhị thiếu, vậy hôm nay... cậu còn đi quán bar không? Anh em đã một thời gian dài không có gặp mặt.” Tôn Hải Bằng hỏi thăm Mạc Từ, tin tưởng lí do thoái thác của Mạc Từ, nếu vì một người đàn bà không đáng tiền làm căng chuyện, thì quá không đáng.

Mạc Từ cau mày, suy nghĩ trong chốc lát, nếu anh trai biết cậu lại đi quán bar, thâm đêm không về, không biết lại nghĩ như thế nào?

Thật vất vả làm cho bọn họ đối với ấn tượng của bản thân hơi có thay đổi, nếu lần nữa ‘Phá giới’, anh trai cùng cha nhất định sẽ đối với cậu thất vọng lần nữa...

Nhưng là theo chân đám hồ bằng cầu hữu này nói rõ ràng, chặt đứt liên lạc có vẻ khá hơn.

Quán bar, không đi được.

Nhưng hôm nay, để sớm giải quyết một chút phiền toái, vẫn là nên đi.

Mạc Từ suy nghĩ kế sách, gật gật đầu, đồng ý lời mời của Tôn Hải Bằng.